

РЕШЕНИЕ

№ 2352

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505651 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 2464 от 20.02.2023 г., постановено по гр. д. № 4158 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд, 24 състав е отхвърлен предявеният от М. С. М., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, партер – чрез адв. Д. Ч., срещу „А.” ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, иск с правно основание по чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че М. С. М., ЕГН: *****, не дължи на „А.” ЕООД, ЕИК ****, сумата в размер на 862,42 лева, за която е издаден изпълнителен лист от 08.11.2010 г. въз основа на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 5985/2010 г. по описа на Районен съд – Бургас, ГК, 15-ти състав, и е образувано изпълнително дело № 20118410410111/2011 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 в КЧСИ, като погасена по давност. С решението е осъдена М. С. М. да заплати на „А.” ЕООД, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 100,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

В законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство – М. С. М., ЕГН: *****, който го обжалва с оплаквания за неправилност, като постановено в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и необосновано. Въззивникът поддържа, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че въпреки настъпилата по

изпълнителното дело перемпция, последвалите действия са прекъснали давността. Счита, че налагането на запори, които не са довели до реален запор, както и насрочването на опис и оценка на движими вещи, които не са били осъществени, не прекъсват давността. Излага, че наложеният запор на трудово възнаграждение, който не е довел до осребряване имуществото на длъжника, не е валидно изпълнително действие. Сочи, че ищецът не е имал банкови сметки и секвестрируемо имущество. Поради това моли съда да отмени първоинстанционното решение и вместо това да постанови друго, с което да уважи предявеният иск изцяло. Претендира разноси за двете съдебни инстанции, съобразно изхода на спора.

Въззиваемата страна по жалбата на ищеца – „А.” ЕООД, ЕИК **** – ответник в първоинстанционното производство, с писмен отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноси.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита. Настоящият състав намира, че при постановяване на решението не са нарушени императивни материалноправни норми.

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение, е обвързан от посочените в жалбата пороци. По конкретно наведените във въззивната жалба доводи, които очертават и предметния обхват на въззивната проверка, настоящият състав на въззивния съд намира следното:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на М. С. М. срещу „А.” ЕООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 439

ГПК за признаване на установено, че ищцата не дължи на ответника сумата от 862,42 лева по изпълнителен лист от 08.11.2010 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 5985/2010 г. по описа на Районен съд – Бургас, ГК, 15-ти състав, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20118410410111/2011 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 в КЧСИ, като погасена по давност.

Първоинстанционният съд е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че на 08.11.2010 г. е бил издаден изпълнителен лист, обективиращ осъждането на ищцата да заплати на „Ю.” АД сумата в размер на 862,42 лева и въз основа на който било образувано изпълнително дело № 20118410410111/2011 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 в КЧСИ.

С постановление от 17.11.2014 г. и на основание чл. 429, ал. 1 от ГПК е конституиран като взискател в изпълнителното производство, „А.” ЕООД поради цедиране на вземането, предмет на същото.

Приложимата давност при наличие на влязла в сила заповед за изпълнение е 5 години, както правилно е приел първоинстанционният съд. С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо, и длъжникът не може да направи възраженията си срещу дълга по общия исков ред извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите възражения са преклудирани. Така се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането по арг. и от чл. 371 ГПК, поради което намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, според която срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а” ЗЗД. Целта на регламентираното в действащия ГПК от 2008 г. заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора (в този смисъл Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о.; Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о.). Аргумент за противното не следва от обстоятелството, че заповедното производство се развива без участието на длъжника. Действително, длъжникът няма възможност да възпрепятства самото издаване на заповедта за изпълнение, доколкото научава за същата едва с връчването □. Въпреки това законодателят е уредил възможност за участие и защита на длъжника в хода на производството – чрез подаване на възражение, като в този смисъл е осигурена гаранция за правата му, което обстоятелство не може да се пренебрегне. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражение. По действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение на съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД (в този смисъл Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021

г., IV г. о.; Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о. и др.). Предвид това, от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение е започнала да тече петгодишна погасителна давност. Поради унищожаването му, не е било приобщено по делото ч. гр. д. № 5985 по описа за 2010 г. на Районен съд – Бургас, ГК, 15-ти състав, по което е бил издаден процесният изпълнителен лист, за да може да се установи кога е изтекъл срокът за подаване на възражение по чл. 414 от ГПК и съответно кога заповедта е влязла в сила. Предвид това следва да се приеме, че заповедта е влязла в сила най-късно на 08.11.2010 г., когато е издаден изпълнителният лист.

Въз основа на издадения изпълнителен лист и по молба от 30.11.2011 г. на вискателя е било образувано изпълнително дело № 20118410410111/2011 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 в КЧСИ. Доколкото изпълнителното производство е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г., погасителна давност не е текла след образуването му до 26.06.2015 г., когато е постановено Тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС (съгласно разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по т.д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС).

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключени на делата за издръжка. Съобразно разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, като прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Прекъсването на двугодишния срок настъпва с поисканото от вискателя извършване на изпълнително действие, част от конкретен изпълнителен способ. Същото важи и за съдебния изпълнител, който предприема изпълнително действие, когато му е възложено да проведе принудителното изпълнение по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. В тази хипотеза вискателят възлага на съдебния изпълнител да избира и прилага различни изпълнителни способности по своя преценка.

В актуалната практика на ВКС, обективизирана в Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV Г. О. на ВКС, Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV Г. О. на ВКС и др., е прието, че перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Изпълнителният лист и поисканият от вискателя нов изпълнителен способ задължават съдебния изпълнител да предприеме

действията по принудително изпълнение, като давността е прекъсната на основание чл. 116, б. „в” ЗЗД, независимо, че съдебният изпълнител не е образувал ново канцеларско дело по посочения нов изпълнителен способ след перемпцията.

От изпълнителното дело се установява, че след образуването му от взыскателя са постъпили молби с посочени изпълнителни способности, както следва: на 28.02.2013 г., на 31.10.2013 г., на 10.03.2015 г., на 29.10.2015 г., на 17.07.2018 г., на 11.08.2020 г., на 23.11.2020 г., на 10.08.2021 г., и са били наложени запори върху трудовото възнаграждение, респ. върху банковите сметки, на ищцата последователно във времето, както следва: на 04.10.2012 г., на 02.04.2013 г., на 09.12.2013 г., на 11.08.2015 г., на 03.08.2017 г., на 23.12.2021 г. Исковата молба е била подадена на 27.01.2022 г.

С оглед на изложеното, с исканите и предприети изпълнителни действия 5-годишният давностен срок е бил последователно прекъсван в рамките на воденото изпълнително производство, поради което и предявеният иск е неоснователен.

Основателни са доводите на въззивника, че насрочването на опис и оценка на движими вещи, които не са били осъществени, не прекъсват давността, но те не са взети предвид от първоинстанционния съд, който правилно е приел, че поради липса на данни опис да е бил проведен, тези действия не са годни да прекъснат давността.

Неоснователни са доводите на въззивника, че налагането на запори, които не са довели до реален забор не прекъсват давността, както и че не е имал банкови сметки. По изпълнителното дело са налични писма от някои от банките, че длъжникът е нямал налични парични средства в откритите при тях банкови сметки. Както правилно е приел първоинстанционният съд – дали е имало или не наличност е без значение за правния ефект на забора - той се счита за наложен, а само изпълнението му зависи от наличието на суми по сметките. Съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, кредиторът трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, внасяйки съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. От това следва, че и неуспешните изпълнителни действия, които не са довели до реално събиране на имущество на длъжника, също представляват предприемане на действия по принудително изпълнение и прекъсват давността. Дали вземането, върху което се налага забор, действително съществува и може ли да бъде събрано не са обстоятелства, които водят до невалидност на процесуалните действия на кредитора, а само до тяхната безрезултатност. Същите демонстрират ясната воля на взыскателя за събиране на вземането и са действия в тази посока, които прекъсват давността. Ако се приеме обратното, а именно - че само резултатните изпълнителни действия могат да прекъснат давността, би било налице противоречие с принципа, че прилагането на погасителната давност е санкция за бездействието на кредитора, а не за невъзможността за събиране на

вземането.

С оглед на изложеното, доводите във въззивната жалба са неоснователни, като поради съвпадение на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, постановеното решение следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на жалбоподателя не се дължат разноски. При този изход на спора, разноски се следват само на въззиваемата страна. Такива са претендирани за адвокатско възнаграждение в размер 400 лева, съобразно списък по чл. 80 ГПК, като са представени доказателства за уговорено и заплатено изцяло и в брой адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер 400 лева – Договор за правна защита и съдействие от 14.03.2024 г. (л. 23 от делото), който има характер на разписка за отразената в него като платена сума, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, въззивникът следва да бъде осъден да плати 400 лева адвокатско възнаграждение в полза на въззиваемия.

По отношение обжалваемостта на въззивното решение:

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. първо ГПК, тъй като цената на иска е под 5000 лева.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II-Д въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2464 от 20.02.2023 г., постановено по гр. д. № 4158 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд, 24 състав.

ОСЪЖДА М. С. М., ЕГН: ***** да плати на „А.” ЕООД, ЕИК **** сума в размер 400 лева – разноски за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____